

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 noiembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nadejda Toma,
Judecători Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,
Victor Boico,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 05 iulie 2022, declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Radu Sâli și de avocatul Păun Cătălin Bogdan, în numele inculpatului

Jianu Nicolae, XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>27.04.2018 - 21.04.2021,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>13.05.2021 - 05.07.2022,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>16.08.2022 - 14.11.2022.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul Penal lărgit,

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 21 aprilie 2021, Jianu Nicolae a fost condamnat în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 700 unități convenționale, ce constituie **35.000** lei.

Cheltuielile judiciare solicitate de procuror *au fost trecute* în contul statului.

1.1. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău din 21 aprilie 2021, fondată pe art. 249 CPP, s-a dispus: „*în dispozitivul sentinței se corectează suma în lei a amenzii aplicate condamnatului, indicându-se corect 14.000 lei și nu 35.000 lei*”.

Instanța a reținut că: „*la redactarea sentinței, instanța a comis o greșală/eroare/mecanică, unde a indicat greșit în dispozitivul sentinței suma în lei a amenzii aplicate „35.000 lei”, de fapt, fiind corect „14.000 lei*”.

2. Instanța de fond a constatat că la sfârșitul lunii martie 2016, cetățeanul Republicii România, Jianu Nicolae, **împreună și printr-o înțelegere prealabilă cu**

alte persoane neidentificate la moment de către organul de urmărire penală, urmărind scopul îndemnării, determinării și înlesnirii practicării prostituției, precum și tragerii de foloase de pe urma practicării prostituției de către alte persoane, a identificat-o pe teritoriul Republicii Moldova pe XXXXXX XXXXXX pentru practicarea prostituției.

În vederea realizării intențiilor sale ilegale, urmărind scopul îndemnării, determinării și înlesnirii practicării prostituției, precum și tragerii de foloase de pe urma practicării prostituției de către XXXXXX XXXXXX, a organizat transportarea acesteia în Republica România, apoi în Elveția, unde a îndemnat-o și a determinat-o pe ultima să practice prostituția în Republica Italia, apoi organizându-i deplasarea acesteia la locul de destinație în orașele Bari și Napoli din Republica Italia.

Pentru organizarea prestării serviciilor sexuale contra plată și în scopul tragerii de foloase de pe urma practicării prostituției de către XXXXXX XXXXXX, a pus la dispoziția acesteia un apartament în orașele nominalizate, identificându-i clienți și obținând concomitent foloase în mărime de 5000 euro, de pe urma practicării prostituției de către XXXXXX XXXXXX până în luna august 2016.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate de organul de urmărire penală în baza art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca îndemnarea, determinarea, înlesnirea și tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană, ***acțiuni săvârșite de mai multe persoane***.

Instanța a statuat că este dovedită vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 220 alin. (1) Cod penal, ca proxenetismul, adică *îndemnul sau determinarea la prostituție ori înlesnirea practicării prostituției, ori tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției* de către o altă persoană, dacă fapta nu întrunește elementele traficului de ființe umane.

Ori, nu poate fi reținută agravanta „*de două sau mai multe persoane*”, deoarece nu a fost demonstrată de acuzare în instanța de judecată, acțiunile inculpatului urmând a fi recalificate de pe art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal în baza art. 220 alin. (1) Cod penal.

Totodată, reieșind din personalitatea inculpatului, cât și din faptul că *infracțiunea prevăzută de art. 220 alin. (1) Cod penal prezintă un grad prejudiciabil sporit în raport cu alte infracțiuni* din grupul celor care au același grad prejudiciabil, întrucât s-a atentat la valori sociale - sănătatea persoanei, inculpatului *urmează a-i fi aplicată o pedeapsă pecuniară* prevăzută de sancțiunea normei prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal.

Pe lângă aceasta, în cazurile când expres a fost dispusă de organul de urmărire penală, plățile necesare pentru efectuarea extrădării și traducerii actelor vor fi achitate din contul mijloacelor bănești ale bugetului de stat.

3. Procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Valeriu Sîrbu, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executare și încasarea din contul acestuia a cheltuielilor judiciare în sumă de 30.800,98 lei.

Apelantul a invocat că instanța de fond ilegal și neîntemeiat a recalificat acțiunile inculpatului în temeiul art. 220 alin. (1) Cod penal, prin excluderea agravantei „*acțiuni săvârșite de mai multe persoane*”, făcând astfel posibilă aplicarea unei pedepse mai blânde.

Astfel, instanța de fond nu și-a motivat soluția adoptată și, dispunând recalificarea acțiunilor inculpatului în lipsa unor motive întemeiate, a omis probele acuzării, care demonstrează incontestabil faptul comiterii infracțiunii în participație cu mai multe persoane.

Or, din probele administrate rezultă cu certitudine că infracțiunea a fost comisă de mai multe persoane, iar faptul că nu toate persoanele concomitent au fost puse sub învinuire și trimise pe banca acuzaților nu constituie motiv pentru recalificarea acțiunilor inculpatului.

Fiind apreciate obiectiv și la justa valoare probele administrate, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, se atestă că sunt suficiente probe directe, utile și veridice, care în ansamblu coroborează între ele și confirmă pe deplin vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Totodată, sancțiunea art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal prevede exclusiv pedeapsa cu închisoare de la 4 la 7 ani.

Potrivit prevederilor art. 75 Cod penal, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele agravante sau atenuante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Însă, la stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a ținut cont de prevederile art. 61 și 75 Cod penal și, recalificând neîntemeiat acțiunile inculpatului, a făcut posibilă aplicarea incorectă a unei pedepse pecuniare în privința acestuia.

Pe lângă aceasta, instanța de fond neîntemeiat a respins cererea procurorului privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare în sumă de 30.800,98 lei, or, potrivit art. 229 Cod procedură penală cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o; ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat. Obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală; întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin

cererile lor, producerea unor cheltuieli; de asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

Prin urmare, cheltuielile de judecată suportate de organul de urmărire penală în cadrul urmăririi penale pentru extrădarea inculpatului și pentru traducerea actelor, în sumă totală de 30.800,98 lei, nu se regăsesc în prevederile art. 229 alin. (2) Cod procedură penală și urmează a fi încasate de la inculpat.

3.1. A declarat apel și avocata Angela Babără, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Apelanta a indicat că probele administrate, inclusiv cele acumulate cu concursul direct al apărării, atestă cert că starea reală de lucruri a fost alta decât cea indicată de prima instanță, manifestată prin existența unei animozități evidente între inculpat și pretinsa victimă, cauzată de conduita ilegală și amorală a pretinsei victime, care a scris un denunț fals cu scopul de a denigra inculpatul și de a-i sustrage bunurile.

Totodată, *declarațiile de dezvinovățire ale inculpatului au fost confirmate prin depozițiile martorilor Ionescu Gabriel și Ionescu Jozefina Doina, date în cadrul audierii prin comisia rogatorie, dispusă de instanță.*

Pe lângă aceasta, învinuirea a fost întemeiată în mod exclusiv pe declarațiile lui XXXXXX XXXXXX și ale concubinului său, martorului Ștefiriță Anatolie care însă, nu au valență probatorie, deoarece acesta a fost audiat doar în faza de urmărire penală, nu s-a realizat confruntarea între inculpat și acest martor, nu a fost prezentat în vederea audierii în fața instanței de judecată de către procuror, neputându-se da citire în ședința de judecată a declarației sale de la urmărirea penală, astfel încât să fie avută în vedere la adoptarea sentinței și respectiv deciziei în instanța de apel, condiții în care sunt aplicabile dispozițiile art. 371 alin. (2) Cod procedură penală, iar acuzarea în instanța de fond a renunțat la acest martor.

În același timp, *declarațiile lui XXXXXX XXXXXX sunt contradictorii, inconstante, ce ridică semne de întrebare cu privire la situația de fapt pe care încearcă să o pună în sarcina inculpatului și nu coroborează cu celelalte probe administrate.*

La fel, afirmațiile inculpatului au fost dovedite și prin înscrisurile asupra situației de fapt depuse în cursul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești, respectiv, *conversațiile de tip sms, mesenger dintre inculpat și pretinsa victimă, extrasele de cont care atestă cheltuielile făcute de inculpat de pe cardul său personal pentru a face cadouri și cheltuielile pentru cumpărăturile făcute în comun de către cei doi în excursia în Italia și Elveția, precum și cu privire la sumele de bani solicitate cu împrumut, ajutor de către XXXXXX XXXXXX de la inculpat. XXXXXX XXXXXX a recunoscut că a locuit în Chișinău, într-un apartament care aparținea unui prieten al inculpatului, chiria și cheltuielile cu utilitățile fiind suportate de către inculpat, acest aspect fiind confirmat și de către martora Iordachi Aurica.*

Mai mult, XXXXXX XXXXXX a recunoscut și faptul că a plecat din România în Republica Moldova, din apartamentul unde locuia împreună cu inculpatul, cu telefoane mobile, o valiză și alte bunuri ale acestuia, fără a-l anunța, pretinzând că bunurile respective ar fi fost cadouri de la inculpat.

Deși XXXXXX XXXXXX susține că i-ar fi dat inculpatului anumite sume de bani provenite din practicarea prostituției, nu există nici un înscris în acest sens, cu

toate că aceasta a indicat că s-a deplasat singură din Republica Moldova în Italia și înapoi, fără a fi însoțită ori supravegheată de către inculpat și fără a se întâlni cu acesta, pentru a-i remite banii obținuți din prostituție.

În aceste circumstanțe nu a fost îndeplinită condiția tipicității infracțiunii de proxenetism din perspectiva elementului material al laturii obiective, or, nu a fost dovedită tragerea de foloase materiale de către inculpat în urma practicării prostituției de către XXXXXX XXXXXX, precum și faptul că inculpatul a îndemnat-o, a determinat-o la practicarea prostituției ori i-a înlesnit acesteia această activitate.

Iar, în condițiile în care exista o situație conflictuală între XXXXXX XXXXXX și inculpat, determinată de faptul că acesta solicita să-i fie restituite bunurile luate din apartamentul său, sumele acordate cu titlu de împrumut, situație recunoscută în bună parte de către XXXXXX XXXXXX, inculpatul atenționând-o că va formula plângere penală în privința ei, *este foarte posibil ca sesizarea făcută de martorul Ștefîrță Anatolie, prietenul lui XXXXXX XXXXXX, să fie în realitate un plan de răzbunare împotriva inculpatului*, merit să zădărnicească demersurile acestuia de a-și recupera bunurile.

Pe lângă aceasta, urmează a fi apreciate critic declarațiile martorului Iordachi Aurica, prietena lui XXXXXX XXXXXX, ca fiind subiective și de natură indirectă, pentru că aceasta prezintă o situație de fapt, pe care nu a perceput-o personal, dar din cele relatate de XXXXXX XXXXXX. În legătură cu mesajul pe care l-ar fi primit pe Facebook de la inculpat, de pe un profil cu denumirea „XXXXXX XXXXXX”, despre care martora pretinde că ar fi fals, creat de inculpat, aceste aspecte nu pot fi luate în considerare pentru pronunțarea unei soluții de condamnare, *nefiind realizată o percheziție informatică care să demonstreze veridicitatea susținerilor martorei, respectiv că acel mesaj ar fi fost transmis de pe un dispozitiv folosit de inculpat*.

Deci, acțiunile incriminate inculpatului au fost calificate vădit eronat, deoarece acuzarea nu a demonstrat, iar instanța de fond greșit a reținut existența elementelor infracțiunii în acțiunile lui.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 05 iulie 2022, apelul avocatei a fost respins, ca nefondat.

Apelul procurorului a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Jianu Nicolae a fost condamnat în baza art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal la **5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis**.

În temeiul art. 90 Cod penal, **executarea pedepsei i-a fost suspendată** condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 2 ani.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 30.800,98 lei.

Instanța de apel a reținut că prima instanță nu a dat o apreciere cuvenită prevederilor art. 101 alin. (1), 384 alin. (3), 385 alin. (1) Cod procedură penală, iar concluziile cu privire la reîncadrarea acțiunilor inculpatului din art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal în temeiul art. 220 alin. (1) Cod penal sunt pripite, nu corespund probelor administrate, care nu au fost apreciate fiecare în parte și în ansamblu din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și coroborării lor, instanța de

fond prematur ajungând la concluzia că fapta comisă de inculpat întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal.

Astfel, s-a constatat că, la sfârșitul lunii martie 2016, cetățeanul Republicii România, Jianu Nicolae, împreună și printr-o înțelegere prealabilă cu alte persoane neidentificate la moment de către organul de urmărire penală, urmărind scopul îndemnării, determinării și înlesnirii practicării prostituției, precum și tragerii de foloase de pe urma practicării prostituției de către alte persoane, a identificat-o pe teritoriul Republicii Moldova pe XXXXXX XXXXXX pentru practicarea prostituției.

În vederea realizării intențiilor sale ilegale, urmărind scopul îndemnării, determinării și înlesnirii practicării prostituției, precum și tragerii de foloase de pe urma practicării prostituției de către XXXXXX XXXXXX, a organizat transportarea acesteia în Republica România, apoi în Elveția, unde a îndemnat-o și a determinat-o pe ultima să practice prostituția în Republica Italia, apoi organizându-i deplasarea acesteia la locul de destinație în orașele Bari și Napoli din Republica Italia.

Pentru organizarea prestării serviciilor sexuale contra plată și în scopul tragerii de foloase de pe urma practicării prostituției de către XXXXXX XXXXXX, a pus la dispoziția acesteia un apartament în orașele nominalizate, identificându-i clienți și obținând concomitent foloase în mărime de 5000 euro, de pe urma practicării prostituției de către XXXXXX XXXXXX până în luna august 2016.

Astfel, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca proxenetismul, adică îndemnarea, determinarea, înlesnirea și tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană, acțiuni săvârșite de mai multe persoane.

Ori, vinovăția inculpatului este dovedită prin probele cercetate de către instanța de fond și verificate suplimentar în ședința instanței de apel.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Radu Sâli, declară recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul invocă că instanța de apel nu a ținut cont de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite de inculpat, de comportamentul acestuia la momentul comiterii și după consumarea infracțiunii, de personalitatea lui, decizia în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal fiind neîntemeiată.

Argumentele în partea stabilirii pedepsei contravin prevederilor art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod procedură penală, deoarece nu cuprind motivele de aplicare a unei pedepse mai ușoare - cu suspendarea condiționată a executării închisorii.

Or, concluziile instanței de apel, la capitolul individualizării pedepsei aplicate inculpatului, sunt greșite și în contradicție cu probele administrate, nefiind conforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

5.1. Declară recurs ordinar și avocatul Păun Cătălin Bogdan, în numele inculpatului, în care solicită casarea deciziei menționate și achitarea inculpatului, în subsidiar, menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul indică că, deși au fost efectuate cercetări ample în cadrul urmăririi penale și a cercetării judecătorești în fața primei instanțe, nu au fost obținute probe din care rezultă comiterea infracțiunii de proxenetism de către două sau mai multe persoane.

Astfel, nicio probă nu a dovedit participarea altor persoane la comiterea faptei de proxenetism, existând doar presupuneri din partea organului de urmărire penală privind existența altor persoane neidentificate, după cum este indicat în învinuire, împrejurare care, din imposibilitatea de a fi dovedită, nu poate fi reținută în sarcina inculpatului, în vederea încriminării săvârșirii variantei agravante a infracțiunii.

Instanța de apel, fără a administra probe care să ducă la reținerea unei împrejurări distincte față de aspectele deja stabilite, a dat o altă interpretare declarațiilor date în cadrul urmăririi penale și în instanța de fond și, în lipsa unui raționament logico-juridic, a constatat o altă încadrare juridică a faptei, dispunând condamnarea inculpatului pe o încadrare juridică greșită a faptei.

Or, instanța de apel a dat o altă interpretare aceluiași mijloace de probă, ce au fost apreciate de prima instanță, fără a dispune reaudierea, în mod nemijlocit, a martorilor și a părților în proces, stabilind o altă încadrare juridică a faptei, deși împrejurările de fapt erau aceleași care au fost luate în considerare la soluționarea cauzei în instanța de fond.

Totodată, potrivit jurisprudenței CtEDO, în cauzele *Beraru vs. România (hotărârea CtEDO din 18 martie 2014)* și *Mischie vs. România (hotărârea CtEDO din 16 septembrie 2014)*, statul român a fost condamnat pentru încălcarea dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6.1 din Convenție, urmare a condamnărilor dispuse de instanțele române, fără a administra probe noi, doar în baza reinterpretării aceluiași elemente probatorii avute în vedere de instanțele de fond.

Curtea a constatat că instanța de recurs a dispus condamnarea lui Nicolae Mischie fără a administra probe noi, prin reinterpretarea aceluiași elemente probatorii avute în vedere de instanțele de fond și de apel, la pronunțarea sentinței de achitare.

Prin urmare, o dispoziție de condamnare, prin agravarea situației inculpatului, fără a administra ori readministra mijloace de probă din care să rezulte o împrejurare distinctă, în baza căror instanța să-și poată sprijini motivarea față de schimbarea încadrării juridice, dar și prin existența unor dubii în privința vinovăției inculpatului, reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 6.1 din CEDO.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 12) și 15) Cod de procedură penală - faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.

6. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul Penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii,

acesta este expus neclar, când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, Colegiul Penal lărgit atestă că instanțele de fond și de apel au comis următoarele erori de drept.

În primul rând, potrivit art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Conform art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Potrivit art. 385 alin. (1) pct. 1) - 4) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni. Conform art. 389 alin. (4) pct. 1), alin. (5) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă cu stabilirea pedepsei care urmează să fie executată. La adoptarea sentinței de condamnare cu stabilirea pedepsei care urmează să fie executată, instanța stabilește categoria pedepsei, mărimea ei și începutul calculării termenului executării pedepsei. Potrivit art. 394 alin. (1) pct. 1), 3) și 5) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă: descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, indicații asupra circumstanțelor care atenuează sau agravează răspunderea, încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului. Conform art. 325 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Conform art. 395 alin. (1) pct. 3), (3) Cod de procedură penală, în dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să fie arătate categoria și mărimea pedepsei aplicate inculpatului pentru fiecare infracțiune constatată ca dovedită. În toate cazurile, pedeapsa trebuie să fie precizată în dispozitivul hotărârii astfel încât la executarea sentinței să nu apară nici un fel de îndoieli cu privire la categoria și mărimea pedepsei stabilite de instanța de judecată. În corespundere cu art. 249 Cod de procedură penală, erorile materiale evidente din cuprinsul unui act procedural se corectează de instanța de judecată care a întocmit actul, pronunțând o încheiere, făcându-se mențiune și la sfârșitul actului corectat.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3.*).

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului și dispozitivului sentinței, cât și a încheierii din 21 aprilie 2021, instanța de fond (pct. 1., 1.1., 2. din decizie):

a) în partea descriptivă a sentinței a descris exact faptele criminale, considerate ca fiind dovedite, invocate și calificate pe art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal în rechizitoriu - ca îndemnarea, determinarea, înlesnirea și tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană, **acțiuni săvârșite de mai multe persoane**, constatând că inculpatul: „...la sfârșitul lunii martie 2016., împreună și printr-o înțelegere prealabilă cu alte persoane neidentificate la moment de către organul de urmărire penală,...”.

Totodată, în dispozitiv s-a contrazis, condamnând inculpatul în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, excluzând sumar din învinuire calificativul „**acțiuni săvârșite de mai multe persoane**”;

b) nu a constatat în descriptiv noua faptă infracțională pe art. 220 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, a încadrat juridic acțiunile inculpatului pe art. 220 alin. (1) Cod penal, în mod neclar, incert și dubios, adică: „...îndemnul sau determinarea la prostituție ori înlesnirea practicării prostituției, ori tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției...”;

c) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete de fapt și de drept invocate în rechizitoriu, neindicând motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării, invocate în fața primei instanțe, repetate în apel și recursul ordinar, inclusiv cele reproduse la pct. 3.1, 5.1. din prezenta decizie;

d) încheierea instanței din 21 aprilie 2021, privind: „în dispozitivul sentinței se corectează suma în lei a amenzii aplicate condamnatului, **indicându-se corect 14.000 lei și nu 35.000 lei**”, este absolut neîntemeiată și neclară, ori, art. 249 Cod de procedură penală, la care se referă instanța, nu prevede modificarea pedepsei.

Mai mult, chestiunile privind individualizarea și aplicarea pedepsei inculpatului sunt soluționate doar prin sentința de condamnare, iar afirmația din încheierea menționată că acestea constituie **o greșală/eroare/mecanică**, este lipsită de orice suport legal, art. 249 (Corectarea erorilor materiale) Cod de procedură penală neprevăzând asemenea definiții.

Totodată, încheierea menționată și divergențele conținute în dispozitivul sentinței în aspectul vizat, denotă o neclaritate totală privind categoria și mărimea pedepsei aplicate inculpatului.

Astfel, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii, acesta fiind expus neclar.

În al doilea rând, conform art. 400 alin. (3) Cod de procedură penală, apelul declarat împotriva sentinței se consideră făcut și împotriva încheierilor, chiar dacă acestea au fost date după pronunțarea sentinței. Potrivit art. 414 alin. (1), (2), (5) și (6) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, verifică declarațiile și probele materiale examinate de

prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. Potrivit art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță. Conform art. 398 alin. (3) Cod de procedură penală, declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale pot fi puse la baza sentinței de condamnare numai în ansamblu cu alte probe suficiente de învinuire și cu condiția că, la urmărirea penală, a avut loc confruntarea cu bănuitul, învinuitul. Conform art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Potrivit jurisprudenței naționale, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe instanța de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări. Chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului și, în acest caz, decizia urmează a fi casată, cu rejudecarea cauzei în apel, așa cum cere art. 435 CPP, întrucât o asemenea eroare judiciară nu poate fi corectată în instanța de recurs (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 12.12.2005, nr.22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel, pct. 14.7.*).

Însă, instanța de apel, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, rejudecând cauza potrivit regulilor generale, conform descriptivului și dispozitivului deciziei contestate (*pct. 4. din decizie*):

a) întemeiat casând total sentința, nu s-a pronunțat sub nicio formă asupra încheierii din 26.05.2020, apelul declarat fiind considerat făcut și împotriva acesteia, care, nefiind casată, continuă să producă efecte juridice și contravine soluției instanței de apel în latura pedepsei aplicate inculpatului;

b) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete de fapt și drept invocate în învinuirea formulată inculpatului, neindicând motivele pentru care a respins versiunile și probele apărării, inclusiv cele invocate în fața primei instanțe, repetate în apel și recursul ordinar, inclusiv cele reproduse la pct. **3.1, 5.1.** din prezenta decizie.

Ori, aprecierea completă și justă a probelor trebuie să se întemeieze pe o analiză minuțioasă a materialului probator și apoi pe o sinteză a evaluărilor făcute. Analiza probelor presupune examinarea fiecărui element probatoriu în parte, pentru a se înlătura tot ce nu are legătură cu cauza, tot ce este vag și nesigur. În cadrul operației de sinteză, probele sunt examinate în ansamblul lor, confirmându-se unele pe altele și ducând la o concluzie univocă, ce trebuie să fie reflectată în soluția dată

cauzei, care urmează a fi motivată astfel încât raționamentele ce au stat la baza aprecierii probelor să poată fi supuse controlului judiciar;

c) nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării și repetate în recursul ordinar, inclusiv asupra celor reproduse la pct. **3.1.** și **5.1.**, cât și în felul, și esența probatorie, în care acestea au fost enunțate, și în special că: „...declarațiile de dezvinovățire ale inculpatului au fost confirmate prin depozițiile martorilor Ionescu Gabriel și Ionescu Jozefina Doina, date în cadrul audierii prin comisie rogatorie, dispusă de instanță..., învinuirea a fost întemeiată în mod exclusiv pe declarațiile lui XXXXXX XXXXXX și ale concubinului său, martorului Ștefîrță Anatolie care, însă nu au valență probatorie, deoarece acesta a fost audiat doar în faza de urmărire penală, nu s-a realizat confruntarea între inculpat și acest martor, nu a fost prezentat în vederea audierii în fața instanței de judecată de către procuror, neputându-se da citire în ședința de judecată a declarației sale de la urmărirea penală, astfel încât să fie avută în vedere la adoptarea sentinței și respectiv deciziei în instanța de apel, condiții în care sunt aplicabile dispozițiile art. 371 alin. (2) Cod procedură penală, iar acuzarea în instanța de fond a renunțat la acest martor..., declarațiile lui XXXXXX XXXXXX sunt contradictorii, inconstante, ce ridică semne de întrebare cu privire la situația de fapt pe care încearcă să o pună în sarcina inculpatului și nu coroborează cu celelalte probatorii administrate..., afirmațiile inculpatului au fost dovedite și prin înscrisurile asupra situației de fapt depuse în cursul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești, respectiv, conversațiile de tip sms, messenger dintre inculpat și pretinsa victimă, extrasele de cont care atestă cheltuielile făcute de inculpat..., acest aspect fiind confirmat și de către martora Iordachi Aurica..., declarațiile martorului Iordachi Aurica, prietena lui XXXXXX XXXXXX, ca fiind subiective și de natură indirectă, pentru că aceasta prezintă o situație de fapt, pe care nu a perceput-o personal, dar din cele relatate de XXXXXX XXXXXX. În legătură cu mesajul pe care l-ar fi primit pe Facebook de la inculpat, de pe un profil cu denumirea „XXXXXX XXXXXX”, despre care martora pretinde că ar fi fals, creat de inculpat, aceste aspecte nu pot fi luate în considerare pentru pronunțarea unei soluții de condamnare, nefiind realizată o percheziție informatică care să demonstreze veridicitatea susținerilor martorei, respectiv că acel mesaj ar fi fost transmis de pe un dispozitiv folosit de inculpat...”;

d) și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi declarațiile date în instanța de fond ale inculpatului, martorilor Crețu D., Iordachi A., Ionescu G. și Ionescu D., probele scrise de la f.d. 62, 63-69, 70-112, 166-172, 177, 222-223;

e) în dispozitiv, a dispus inițial condamnarea inculpatului în baza art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal la **5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis**, iar ulterior s-a contrazis indicând că, în temeiul art. 90 Cod penal, **executarea pedepsei se suspendă condiționat**, pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

Împrejurările expuse atestă în mod lucid că instanțele de fond și de apel nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii, acesta fiind expus neclar, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, și că recursurile ordinare sunt întemeiate.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs,

se impune soluția admiterii recursurilor ordinare declarate, casării totale a deciziei contestate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, și să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit,

d e c i d e:

Admite recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Radu Sâli și de avocatul Păun Cătălin Bogdan, casează total decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 05 iulie 2022, în privința inculpatului Jianu Nicolae, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, fiind pronunțată integral la 16 decembrie 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun

Victor Boico